Έρευνες, μελέτες και σιγά σιγά η εμπειρία των προηγού-μενων γενεώ ν πιστοποιούν πια πως τα 6 πρώ τα χρόνια ζωής ενός παιδιού προδιαγράφουν το μέλλον του. ...

Η υγιεινή διατροφή, τα πλούσια ερεθίσματα αλλά κυρίως η αγάπη των γονιώ ν, ειδικά σε αυτά τα σημαντικά 6 χρόνια της ζωής, είναι ικανά ακόμα και να απενεργοποιήσουν τα γονίδια εκείνα που σχετίζονται με κάθε είδους ασθένεια, σωματική ή ψυχική. Τα νέα στοιχεία, κάνουν σκόνη την θεωρία που θέλει τα γονίδιά μας να είναι αυτά που κάνουν καθολικό κουμάντο. Τώ ρα ξέρουμε πως το περιβάλλον και ο τρόπος που μεγαλώ νουμε είναι αυτά που μπορούν να επηρεάσουν τη ζωή μας. Αυτό δεν σημαίνει πως τα γονίδια δεν παίζουν το ρόλο τους, δεν ορίζουν όμως μόνο αυτά τη εξέλιξη της προσωπικότητάς μας.
Όπως και να έχει, το βασικό είναι πως επιβεβαιώ νεται αυτό που όλοι υποψιαζόμασταν: πως η προσοχή, η αγάπη και η φροντίδα που δίνουμε σε ένα παιδί από τα πρώ τα χρόνια της ζωής του καθορίζει σε τεράστιο βαθμό τη ζωή τους και ουσιαστικά αποτελεί ένα σημαντικό κληροδότημά μας προς εκείνα.
Στα πρώ τα χρόνια της ζωής του το παιδί είναι όπως το μαλακό κερί, όπως το μαργαριτάρι, όπως η ζωγραφική, όπως η κατασκευή των αγαλμάτων. Κατ' επέκτασιν, οι γονείς γίνονται ζωγράφοι, καλλιτέχνες, αγαλματοποιοί και κατασκευάζουν αυριανούς ανθρώ πους.
Παλαιότερα τα παιδιά αντιμετωπίζονταν ή αδιάφορα ή στην καλύτερη περίπτωση ως μικρογραφία ενήλικα. Στην πορεία, άρχισε να αντιμετωπίζεται με μεγάλη προσοχή, γιατί το σημερινό παιδί είναι ο πρόδρομος του αυριανού ενήλικα. Το ψυχικά υγιές παιδί έχει πολύ περισσότερες πιθανότητες να είναι αύριο ένας υγιής

ενήλικας. Αντίστοιχα, το κακοποιημένο και τραυματισμένο παιδί έχει μεγάλες πιθανότητες να είναι αύριο ένας προβληματικός, αντικοινωνικός και παραβατικός ενήλικας. Η ανατροφή και η διαπαιδαγώ γηση του παιδιού από τα πρώ τα χρόνια της ζωής του είναι μια υπερβολικά υπεύθυνη, επίπονη, χρονοβόρα και δύσκολη διαδικασία η οποία απαιτεί την ευαισθητοποίηση των γονέων, την αυταπάρνησή τους και την υπομονή τους. Πέρα από το ότι ολοκληρώ νει τη μητέρα και τον πατέρα ως άτομα, προδιαγράφει τις σχέσεις των ανθρώ πων του αύριο.
Ανατρέφω ένα παιδί, θα πει στην πράξη ότι το μορφώ νω όπως γράφει η σύμβουλος σχολικού εκπαιδευτικού προσανατολισμού Β. Παππά. Η μητέρα είναι εκείνη που το εκπαιδεύει πως να πίνει νερό από το ποτήρι, πως να τρώ ει με το κουτάλι και το πιρούνι, πως να ντύνεται μόνο του, να πηγαίνει στην τουαλέτα. Επίσης, εκείνη το μαθαίνει να τακτοποιεί τα παιχνίδια του, να τα μοιράζεται με τα άλλα παιδιά και να σέβεται τα δικαιώ ματα του άλλου. Η μητέρα διδάσκει το παιδί της με διάφορους τρόπους. Χρησιμοποιεί το λόγο, την επίδειξη, του παραστέκεται με τη σωματική της δύναμη. Αν θέλει, όμως, να πετύχει στο έργο της, επιβάλλεται να προσαρμόζει τις προσδοκίες της σ' αυτά που σωματικά, ψυχολογικά και διανοητικά, μπορεί το παιδί να μάθει. Είναι σημαντικό για τη μητέρα να γνωρίζει το ίδιο της το παιδί. Να ξέρει σε ποιο σημείο ανάπτυξης βρίσκεται κι αν είναι έτοιμο να μάθει, αυτό που προσπαθεί να του διδάξει.
Ο πιο εκδηλωτικός τρόπος να μεταδώ σουμε την αγάπη μας στο παιδί είναι η σωματική επικοινωνία. Κι όταν λέμε σωματική επικοινωνία, εννοούμε ένα χάιδεμα, ένα αγκάλιασμα, το ενθαρρυντικό χτύπημα στην πλάτη ή και ένα απλό άγγιγμα του παιδιού. Το παιδί που μεγαλώ νει σε ένα σπίτι όπου οι γονείς χρησιμοποιούν την οπτική και σωματική επικοινωνία, αισθάνεται άνετα με τον εαυτό του και με τους άλλους, και συνεπώ ς, θα είναι αγαπητό και θα έχει αυτοσεβασμό. Κατ' αυτό τον τρόπο το παιδί μπορεί να γεμίσει το συναισθηματικό του δοχείο. Επίσης, η συμμετοχή του πατέρα στη φροντίδα του παιδιού και η συναισθηματική στήριξη στη σύζυγό του ενισχύει σημαντικά τη συζυγική και οικογενειακή αρμονία, ενισχύοντας τους δεσμούς τόσο με το παιδί όσο και με τη σύντροφό του.
"Ιδανικοί" γονείς θεωρούνται, όσοι συνδυάζουν την έκδηλη στοργή και την ενθάρρυνση για αυτονομία. «Το πολύ μικρό παιδί μπορεί να έχει ανάγκη από τη συνεχή φροντίδα, όσο μεγαλώ νει όμως, ο γονιός οφείλει να το απελευθερώ νει σιγά – σιγά, χωρίς να διακόπτεται η αμοιβαία αγάπη και να το οδηγεί στη συναισθηματική και πνευματική ανεξαρτησία. Η γονεϊκή αγάπη που πνίγει τα παιδιά, τη στιγμή που αυτά έχουν ανάγκη να βγουν έξω από την οικογενειακή "φωλιά", μοιάζει με τα δέντρα που φυτεύουμε, για να προστατεύσουμε το σπίτι από τον ήλιο και που, τελικά, μεγαλώ νουν τόσο πολύ και ευδοκιμούν τόσο, ώ στε πρέπει να τα κλαδέψουμε, αν δεν θέλουμε να πεθάνουμε από ασφυξία».
Όσα κάνουμε, όσα λέμε, από ένα απλό νανούρισμα, μέχρι ένα χάδι, από ένα «μη» μέχρι ένα «μπράβο» στο πρώ το δειλό βήμα, καταγράφονται στο μυαλό και την ψυχή του παιδιού. Και παρόλο που ως ενήλικες αδυνατούμε να χρησιμοποιήσουμε σε συνειδητό επίπεδο όλες τις πληροφορίες εκείνες που συλλέξαμε στην πρώ ιμη παιδική ηλικία, αυτές οι μνήμες είναι υπαρκτές και ασκούν πάνω μας επιρροή σε ασυνείδητο επίπεδο.
Γι' αυτό οφείλουμε σαν γονείς να γεμίσουμε τον κόσμο του τόσο μικρού αυτού ανθρώ που με όμορφες εικόνες και τρυφερά συναισθήματα, ώ στε όταν έρθει ο

καιρός να «ανασύρει» όλο αυτό του υλικό για να προχωρήσει, να «βρει» στοιχεία που θα τον κάνουν έναν μαχητή της ζωής και όχι ένα φερέφωνο των γονεϊκώ ν προσδοκιώ ν.

ΠΗΓΗ themamagers